

Beszámoló a Zeneovi tehetséggondozó műhely munkájáról

NTP-MKÖ-15-0157

Már több, mint 15 éve tartok zeneovi foglalkozásokat óvodánkban. A korábbi évek tapasztalatait figyelembe véve tervezem meg a foglalkozásokat. Évről évre képezem magam, hogy ne ugyanazt az anyagot tanítsam a gyerekeknek, bár a gyerekek összetétele mindig változik. Sok szakkönyvem van, s egyre többet kutakodom az interneten is. Azonban van több olyan kedvencem, mely a gyerekek számára is élvezetes játékot nyújt, ezért évről évre megismertetem velük.

A néphagyományok ápolása mindig is szívügyem volt, az óvodai munkám mindennapjait is áthatja. Ezért a zeneovi foglalkozásaimat is a néphagyományok köré szoktam felépíteni. Természetesen vannak olyan témák, melyek konkrétan nem kapcsolhatók hozzá, de ezeket játékos módon építem bele az elsajátítandó fejlesztő anyagba.

Az idei évben nagyon sok kisgyerek járt a saját csoportomból, akikkel már kialakítottunk egy szokásrendszert. Ismertem a képességeiket és az egyéni eltéréseiket is. A másik csoportokból érkező gyerekek azonban jól beilleszkedtek ebbe a kis közösségbe és hamar átvették a stílusomat.

Minden foglalkozás tartalmazott egy ismétlő részt, ahol gyakoroltuk az előző foglalkozáson megismert dalokat, mondókákat és a zenei fejlesztési anyagot is ezeken sajátították el a gyerekek. Továbbá mindig tanulhattak egy-egy új dalos játékot, vagy éneket, esetleg mondókát, s végül egy zenehallgatási anyagot hallhattak, mely kapcsolódott az adott témához. Ez legtöbbször élő előadásban történt, de gyakran gépi zeneszámokat is bemutattam nekik. Játékosan ugyan, de mégis komoly munka folyt ezeken az órákon. Próbáltam mindig pergően, sokféleséget biztosítva dolgozni, hogy ne váljon unalmas gyakorlássá a fejlesztés, hanem egy jó hangulatú, felszabadult, énekléssel teli délutánt tölthessenek el a zeneovi foglalkozásokon a gyerekek. Folyamatosan értékeltem, bátorítottam az óvodásokat, és különösen figyeltem arra, hogy az egyéni, önálló megnyilvánulásokra is lehetőséget adjak. Viszont tiszteletben tartottam azt is, ha nem nagyon szeretett valaki szerepelgetni egyénileg. Őket bátorító neveléssel próbáltam ösztönözni. A differenciált feladatadás nagyon fontos volt egy-egy fejlesztés során.

Miután jelenleg olyan gyerekek jártak ide, akik valamilyen szinten tehetségesnek mondhatók, ezért a tehetséggondozáson volt a hangsúly. Nem az óvodai zenei törzsanyagból választottam a megtanulandó anyagot, hanem sok esetben kevésbé ismert népdalokból, népi

gyermekjátékokból és sokszor olyan ritmusfejlesztő gyakorlatokból, melyek egy óvodai csoportban nem, vagy csak ritkán fordulnak elő. Szívesen használtunk ritmushangszereket és „zenéltünk” a saját testünkön is.

A pályázattal kapcsolatosan az volt a tapasztalatom, hogy szívesen fogadták az újabbnál-újabb énekes anyagot, ha nehezebb volt, akkor kisebb részekre bontva sajátították el, vagy változatos módon többször énekelve gyakoroltuk. Különösen jól ment a dallambújtatás, melyet a dallambújtató bábbal már ők is mutathattak társaiknak. Többször előfordult, hogy a zenehallgatási anyagot ismételten szerették volna meghallgatni, mert annyira tetszett nekik. Egy-egy néphagyománnyal kapcsolatosan mindig építettem a már ismert elemekre, és ezeket bővítettem újabb tartalmakkal. Különösen tetszettek nekik a Lucázás tréfás rigmusai, a kántálás jóhangulatú előadásmódja és a pásztorok felelgetős éneke. Ez jó lehetőség volt a belső hallás fejlesztésére, hiszen a megfelelő hangon kellett elkezdni a választ. A dal tanulást eszközökkel tettem változatosabbá és érdekessé. A zenei fejlesztés kiterjedt a ritmusfejlesztésre/ ezen belül is az egyenletes lüktetés, és a szövegritmus pontosítására, mozgással való összekapcsolására, sőt a hangsúlykiemelést is megismerhették már. Az egyenletes taps és járás összekapcsolása még néhány kisgyereknél nehezen ment. A szünet megéreztetésével is sokat foglalkoztunk, s már ők adtak ötleteket a szünetek kifejezésére. Miután olyan jó képességűek voltak a gyerekek, gyorsan és nagy léptékben tudtunk haladni, ezért egy órán több új dalos játékot is meg tudtam tanítani. A dallamfejlesztésnek köszönhetően több kisgyereknek is sokat tisztult a hangja, a hangerőjátékok pedig van, akinél bátrabb megnyilvánulást, van, akinél pedig a lecsitulást eredményezték. Sokszor játszottunk dallamos kérdéses-felelgetős játékot, mely lehetőséget adott a gyerekeknek a szabad dallamkitalálásra, s többen nagyon jó kis dallamokat kreáltak. Nagyon fontos feladat volt a néptáncos mozdulatok minél pontosabb elsajátítása is. Több olyan népdalt tanultunk, melyekre nagyon szívesen táncoltak. A nemek aránya is jónak mondható, így a legényesebb táncmozdulatok, kéztartás, valamint a leányokhoz illő kecsesebb mozdulatok is. A néphagyományok feldolgozása során több új dalt, dalos játékot, mondókát ismerhettek meg a gyermekek. Velük együtt választottuk ki a kedvenceiket, melyekből a projektzáró foglalkozáson nyújtottunk át egy csokrot a szüleiknek és az érdeklődőknek.

Sümege, 2016. május 28.

Kizmus Tamásné
műhelyvezető óvodapedagógus